

vilde sikkert heller ikke være rigtigt, om man indførte den Praksis, at Medlemmerne selv faar Ansvar for, at Ministeren bliver gjort bekendt med de endelige Ændringsforslag. Det maa virkelig være Formandens og Ordførerens Sag at sørge for, at Ministeren bliver bekendt med, hvilke Ændringsforslag der stilles som endelige. Jeg synes for Resten, at det er en Fejl af Formanden og Ordføreren, som i dette Tilfælde er den samme, naar Ministeren har stillet et Ændringsforslag — jeg forstod nemlig Ministeren saaledes, at det var ham, der havde affattet de Ændringsforslag, der er stillede af Flertallet, og som Ministeren selv siger, han har formet saaledes, fordi han mente, at de skulde være en Imødekommen overfor Mindretallet —, at Formanden saa ikke har givet Lejlighed til paa ny at drøfte Sagen, men nøjedes med, som det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) oplyste, at der blev givet Formanden og Ordføreren Bemyndigelse til at affatte Betænkningen og forme Ændringsforslagene. Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i dette, for jeg vil ikke erkende, at jeg har rettet Bebrejdelser mod nogen; jeg er gaaet ud fra, at det, der staar i Betænkningen: at Mindretallet har stillet de og de Ændringsforslag, betyder, at de ikke er tiltraadte hverken af Ministeren eller af Flertallet.

Maa jeg med det samme sige til den ærede Ordfører, at selvfølgelig har mit Parti og jeg med megen Interesse hørt paa den store Anerkendelse, som det ærede Medlem nu ydede afdøde Folketingsmand for Horsens Landkreds P. Thomsen Nielsen. Den Anerkendelse var det ganske vist ikke saa let at faa frem paa det Tidspunkt, da P. Thomsen Nielsen talte specielt om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem nu synes, at han har taget et rigtigt og efter hans Mening langt bedre Standpunkt til end Venstre nu. Men kommer Anerkendelsen end sent, kan vi dog sige, at sent er bedre end aldrig, og jeg skal gerne indkassere den Ros, som den ærede Ordfører ydede vor udmærkede, alt for tidlig afdøde Kollega.

Jeg vil yde den højtærede Minister min Anerkendelse for den Maade, paa hvilken han søgte at imødegaa mig. Ministeren sagde: Hvad vil Ordføreren for Mindretallet eller Venstre her i Tinget i det hele taget? Vil de nedsætte Statens Udgifter til disse Foranstaltninger? Nej, det vil vi ikke. Saa er det altsaa slaaget fast, ogsaa af Ministeren selv, at det, vi vil, er ikke at nedsætte Statens Udgifter.

Hvad vil vi da? Vi vil bidrage vort til, at disse Udgifter, som Stat og Kommune skal udrede, i saa høj Grad som muligt kommer de ved Dyrtiden vanskeligt stillede til gode, at der ikke, hvor Kommunalbestyrelsen ikke finder det forsvarligt at ofre de $\frac{2}{3}$ af den Udgift, der er forbundet dermed, skal træffes Foranstaltninger, som kommer de velstillede til gode. Jeg gaar ud fra, at naar en Kommunalbestyrelse siger: Denne eller hin Foranstaltning er her i Kommunen af en saadan Betydning, at den bør træffes efter § 2, er det rigtigt, at denne Kommune yder en større Part af Udgifterne. Man skal ikke kunne sige: Her i Kommunen vil vi gennemføre de og de Foranstaltninger efter § 2, for saa ved vi, at vi kan faa en Del Penge af Staten, som de ogsaa har maattet betale til andre Kommuner. Ministeren udtalte, at hvis man f. Eks. havde foreslaaet en Regulering af Brændselspriserne som en Statsforanstaltning, vilde Venstre være gaaet med dertil. Det har jeg ikke sagt noget som helst om. Selvfølgelig vil vi skønne i hvert enkelt Tilfælde, om det er rigtigt, at en prisregulerende Foranstaltning skal være udelukkende en Statsopgave eller udelukkende en kommunal Opgave eller begge Dele. Ministeren siger selv, at han finder, det bør være en kommunal Foranstaltning at nedsætte Brændselspriserne. Det finder jeg ogsaa, jeg er fuldstændig enig med Ministeren i saa Henseende, men Enigheden hører op, naar Ministeren mener, at Staten, hvis man i en Kommune finder det rigtigt at nedsætte Brændselspriserne for alle, skal bære de $\frac{2}{3}$ af Udgiften lige saa godt som i den Kommune, hvor man ikke finder Anledning til at nedsætte Brændselsprisen for andre end for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede. Det er deri, hele Forskellen ligger. Naar Kommunalbestyrelsen selv kan træffe Bestemmelse om, hvorvidt Foranstaltningen skal komme alle til gode eller kun de ved Dyrtiden vanskeligt stillede, bør der ogsaa være denne Forskel, som vi fastslog i Fjor, fordi det drejer sig om en kommunal Foranstaltning og ikke en Statsforanstaltning. Hvis Kommunalbestyrelsen skønner, at Foranstaltningen bør komme alle til gode, maa det vel være, fordi den finder, at de velstillede Skatteydere er i Stand til at bære de med en Nedsættelse efter § 2 forbundne Udgifter.

Ministeren paastod, at Mindretallet vilde vanskeliggøre det for Kommunerne at foretage en Nedsættelse af Brændselspriserne. Det kunde ikke falde os ind. Vi